

ARNHEMSCHE

COURANT.

Zaterdag

den 20 Mei.

FRANKFORT, den 16den Mei.

PARIS, den 16den Mei.

Berigten uit Petersburg melden, dat lord *Durham* aan het Russische kabinet, ten aanzien der zaak van den *Vixen*, voorstellen gedaan heeft, welke zeer zeer gunstig door hetzelfde zijn opgenomen, en, waarop het antwoord aan lord *Durham* dezen niet minder welgevallig is geweest. Men wil hieruit besluiten, dat de gemelde zaak ten genoegen van beiderzijdsche regeringen zoo goed als verrekend is. — Keizer *Nicolaas* zal eerlang zijne binnenlandsche reis aannemen. Lord *Durham* is mede voornemens om tegen het einde van Mei Petersburg te verlaten, ten einde zich voor korten tijd naar Londen te begeven. Dat de genoemde lord den gezantschapspost aan het Russische hof zal laten varen, gelijk eenige Engelsche dagbladen beweren, houdt men niet voor waarschijnlijk, vooreerst omdat het hem te Petersburg bevalt, en ten anderen omdat niet gemakkelijk iemand hem daar goed zou kunnen vervangen. Hij bezit, in weerwil zijner tamelijk radicale staatkundige begrippen, het vertrouwen van den Russischen Keizer, hetwelk bij ten behoeve van de algemeene Russische belangen goed weet dienstbaar te maken. Het strekt, zoo schrijft men verder, lord *Durham* tot eer, dat hij, zonder zijne natie in iets te verloochenen, hare zaak goed zeer weet voor te staan, gelijk men omgekeerd Keizer *Nicolaas* het regt moet laten wedervaren, dat hij geene absolutistische vooroordeelen heeft, gelijk men hem gaarne zou willen toeschrijven; dat hij veelmeer talenten, regtschapenheid en een mannelijk karakter, bij wien zij ook aangetroffen worden, weet te waardeeren.

— Berigten uit Athene van den 19den April melden het volgende: Het onlangs verspreide gerucht, alsof, op voorstel van den staatsraad, de Beijersche officieren uit de Grieksche dienst zouden verwijderd worden, is thans door een koninklijk rescript aan het departement van oorlog stellig wederlegd. Het luidt aldus: «Naardien wij kennis bekomen hebben, dat Zijne Majesteit de Koning van Beieren, onze zeer geliefde vader, de uit de Beijersche dienst tijdelijk ontslagene officieren, onder de bepaalde voorwaarden en onder voorbehoud van vroegere terugroeping naar Beieren, de voortzetting van hunne dienst bij het Grieksche leger voor nog vier jaren toestaat, zoo magtigen en gelasten wij ons ministerie van oorlog, om de officieren, in deze categorie vallende, die, uit hoopde van het eindigen van hunnen diensttijd op den 1sten Junij dezer jaars hun ontslag gevraagd hebben of nog vragen zullen, uit te noodigen, om hunne tot onze tevredenheid tot dus verre verleende dienst ook na dit tijdstip voort te zetten en den militairen staat, die zich na het allengs uitdienen van de aangeworvene Duitsche troepen vestigt, af te wachten.

— Volgens brieven uit Berlijn, heeft men zich algemeen bedrogen omtrent de hoegrootheid van het nagelaten vermogen van den onlangs overledenen minister van buitenlandsche zaken, den heer *Anillon*. Het bedraagt, met inbegrip van zijn kostbaar huisraad, nauwelijks 70,000 rijksdaalders. De heer *Anillon* heeft voor de menigvuldige door hem uitgegevene geschriften nooit eenige belooning aangenomen, maar heeft ze steeds aan de boekhandelaren zonder eenige ontgeltenis afgestaan. In het tegengestelde geval zou zijne werkzaamheid als schrijver hem aanzienlijke sommen opgebracht hebben.

— Berigten uit Pesth melden, dat eenige streken van Hongarije nog bij voortdoring van het overschot der rooverbende van *Schobri* te lijden hebben. Men verhaalt, dat zij voor de jongste verstrooijing door de gewapende magt 800 man sterk was. Bij de verhooren der gevangenen genomen roovers zijn verscheidene niet zeer aangename omstandigheden aan het licht gekomen, en er zijn onderscheidene personen, die in steden en dorpen gevestigd zijn, in deze rooverbende betrokken, onder anderen ook eenige gewermakers.

— Uit Konstantinopel wordt den 27sten April geschreven, dat de Sultan met een aanzienlijk gevolg de hoofdstad heeft verlaten, en op de Oostenrijksche stoomboot naar Varna is gezeld. Behalve door zijn men schoonzoon, wordt hij ook door zijne beide zoons vergezeld. De halve bevolking der hoofdstad was bij zijn vertrek op de been.

— In het Oberland van het Zwitschersche kanton Bern hebben in het begin dezer maand eenige oproerige bewegingen plaats gehad, welke echter door tusschenkomst der gewapende magt spoedig zijn gederpt.

— In Napels is, volgens de jongste berigten van daar (2 Mei), het weder op eens geheel veranderd, en men heeft er thans, na acht maanden regen en koude, het heerlijkste zomerweder, met uitzondering der tamelijk koele nachten, die aan het vroegjaar herinneren.

De Koning is eergisteren zonder escorte in den Plantentuin gevent en heeft alle aldaar uitgevoerd wordende werken in oogenschouw genomen. Z. M. heeft niet gewild, dat de menigte, welke om hem heen drong, zou verwijderd worden, en toen hoogstdezelve den tuin verliet en in het rijtuig stapte, werd hij met het gejuich van *leve de Koning! leve de amnestie!* begroet.

— Bij het rapport van den minister van justitie betrekkelijk het verlaenen der amnestie, heeft men opgemerkt, dat de minister weder het woord *onderdaan* in plaats van het sedert eenigen tijd in gebruik gekomen woord *dienaar* heeft gebezigd; bij het rapport omtrent de kerk van St Germain l'Auxerrais heeft men hetzelfde opgemerkt. De *Constitutionnel*, die zoo zeer tegen het bezigen van het woord *onderdaan* geijverd heeft, gewaagt er van op eene waarschuwendende wijze. Het *Journal de Paris* zegt, dat men door de wederinvoering van dit woord aan de voorstanders eener monarchische regering, wil zijne, dat men daarvan niet wil afwijken.

— Sedert eenige dagen zijn sommige der hoofden van de partijen, welke zich in de kamer der afgevaardigden geopenbaard hebben, werkzaam geweest om leden aan zich te trekken en te bepalen, hoe men ten aanzien van het bewind en der voorkomende zaken zal handelen. Onder dezen behoort ook de gewezen minister *Thiers*; maar, volgens een der dagbladen, zal het hem moeilijk gelukken, eenen eenigzins vermogenden aanhang te verwerven. De heer *Odilon Barrot* daarentegen heeft 70 vrienden om zich verzameld, die de zoogenaamde liberale oppositie willen blijven vormen.

— Eenige der ontslagene staatsgevangenen hebben in een der opzettendbladen te kennen gegeven, dat, zoo het in hunne magt had gestaan, zij de gevangenis niet zouden verlaten hebben en men gemerkt bewijzen van dankbaarheid wegens hunne in vrijheidstelling van hen moet verwachten. Deze lieden hebben zich voor martelaars der republiek willen doen doorgaan.

— De toebereidselen tot het huwelijk van den hertog van Orleans worden met ijver voortgezet.

De Prinses *Helena* zal den 29sten te Fontainebleau aankomen, en het huwelijk zal den 30sten plaats hebben.

— De hertog de *Broglie* is nog niet vertrokken, om de prinses *Helena* af te halen. Hij is door ziekte verhinderd zijne reis te ondernemen; hij zal donderdag, vergezeld van een groot gevolg, de hoofdstad verlaten.

— De fransche politie, zegt men, houdt zich sedert eenigen tijd ijverig bezig met het bewaken van eenige russische agenten, welke door hun gouvernement naar Parijs gezonden zijn.

— Eergisteren is *Meunier* bij den prefect van politie gebracht, welke hem in zijn kabinet had laten roepen, om te weten, welke plaats hij tot zijn verblijf verkozen had. *Meunier* heeft verklaard, dat hij zich naar Nieuw-Orleans wilde begeven. Bij zijne komst bij den prefect, zooveel als bij zijn vertrek, was hij slechts door één bewaker vergezeld; deze geleidde hem naar de conciergerie, alwaar hij tot zijn vertrek zal verblijven.

— Morgen of overmorgen zal *Meunier* deze stad verlaten, begeleid van een piquet gendarmen, hetwelk hem tot aan boord van een schip zal vergezellen, om naar Nieuw-Orleans te worden overgebracht.

— Ons gouvernement heeft heden de volgende telegraphische depeches ontvaugen:

Perpignan den 12den Mei, des avonds.

Den 9den was de rust in Barcelona geheel hersteld. *Xandero*, ex-redacteur van de *Catalan*, oud uitgewekene en aanvoerder der opstandelingen is gearresteerd en ter dood veroordeeld.

Bayonne den 13den Mei, 5½ ure des morgens.

Eene onderscherpte brief van den 12den meldt, dat de Infant den 11den met zestien bataljons opgerukt is; men weet echter niet waarheen. Een andere brief, aan eenen bankier te Bayonne geschreven, wil, dat deze achterwaartsche beweging schijnt aan te kondigen, dat de Infant bepaaldelijk het land verlaat.

Ten 11½ ure des morgens. De Infant Don *Sebastiaan* heeft den 11den dezer Hernani met zestien bataljons verlaten. Men geloof, dat hij op den Ebro aanrukt. Dienzelfden dag heeft *Espantero* (die den achtermiddag van den 9den te San Sebastian was aangekomen) de fransche linie afgehoopen, en allerwege de geestdrift, die soldaten opgewekt. De Carlieten hadden hunne verdedigingswerken niet gebroken, doch vermoedelijk zullen zij Hernani ontwaaren, om den aanval af te wachten.

In eenen partikulieren brief uit San Sebastian dd. 10 Mei leest men: Het operatie-leger, welks hoofdkwartier zich in onze stad bevindt, en hetwelk den 16^{den} Maart jl. nog slechts 11,000 man sterk was, telt er thans 32,700. Hieronder is begrepen het Engelsche legioen, dat van zijne 4000 man 3500 aan den thans te openen veldtocht zal doen deelen nemen, onder de bevelen van Evans, Chichester en Fitz Gerald. De Spaansche soldaten strijden onder aanvoering van Espartaco, Jauréguy, Seoane, Randon, Gurra, Ribero en Santa-Cruz. De stellingen des legers zijn volkomen dezelfde als op 15 Maart ll.

De Carlisten blijven de liede de Venta van Astigarraga versterken. Het front dezer linie wordt beschermd door negen vuurmonden, terwijl de dienst der batterijen op eene bekwame wijze door acht Franse artilleristen bestuurd wordt; doch zij hebben gebrek aan bommen en brandpijlen en kunnen ons vreeselijk vuur niet anders dan door eenvondige kanonnades beantwoorden. Overigens bewijst de plaatsing van hun geschut, dat zij den aanval met vasten voet willen afwachten. Men geloof, dat men zich morgen van nieuwe dorpen, tot huisvesting der troepen, zal kunnen meester maken.

Men weet thans stellig dat het verlies der Carlisten, bij hunne laatste verdediging, 400 man bedragen heeft; van onzen kant hadden wij honderd gekwetsten en twintig dooden. Eene batterij van het leger heeft hun groote afbreuk gedaan; deze batterij, waarvan de dienst door den besten pointeur, den kapitein Howe, bestuurd werd, heeft geheele geleederen weggemaaid.

De opperbevelhebber, die zeer ongesteld aan eene kwaal op de blaas alhier aangekomen is, heeft gisteren eene krisis gehad, ten gevolge waarvan hij zich veel beter bevindt. Na de algemeene wapenschouw, die morgen plaats heeft, zal de aanval met Irun en Hernani beginnen. De troepen zijn vol vuur en geestdrift.

Een latere brief van den 12^{den} meldt, dat sedert den vroegen morgen het geschut, door bij tusschenpoozingen, gehoord werd. Men twijfelde niet, of de volgende dag zou van de eene of andere groote gebeurtenis getuige zijn.

AMSTERDAM den 18^{den} Mei.

Bours van den 18^{den} Mei.

De Spaansche belegers trekken wederom de aandacht onzer speculanten tot zich; men begint van den eenen kant zich tot ernstigen strijd toe te rusten; van den anderen kant beginnen er republikeinsche bewegingen plaats te hebben; niet te min beschouwt men de oorlogskansen gunstig voor de Cristino's en dien ten gevolge hebben ook heden de Ardoins een gunstiger aanzien gekregen.

Fluctuatien der prijzen.

Spanje. Ardoins openden reeds 24½; er werd veel voor Belgische rekening gekocht, doch boven dien koers konden zij niet klimmen, doordien voor binnenlandsche rekening nog al veel gerealiseerd werd, zelfs op het eind sluit de prijs 24½ à 25. In de niet rentgevende Spaansche schuld verdient echter de handel geene vermelding, en alleen enkele stukken zijn afgegeven; Passive 6½; Fransche uitgestelde 7½; Coupons van November 48 à 49; dito van Mei 32 à 33.

Holland. In onze 2½ pCt is weinig omgezet, 52½; 7½ was de koers derzelve; 5 pCt 99½; enkele stukken afgegeven. In kansbiljetten weder vrij wat handel 23½; 24 gebleven. Beide syndicaat bleven slaauw; 2½ pCt 92½; dito 3½ pCt. 76. In oude aandelen handelmaatschappij waren nogal verschillende fluctuatien 177½; 177½, 178, 178½, 178½; 179 gesloten. Beide Oost-Indische leeningen geoffereerd; 4 pCt. 89½; dito 5 pCt 96½ à 97.

Rusland. Oude Russen 103½; nieuwe dito 103½ gedaan en tot dezen prijs gezocht bleven; Russen van 1831 en 1833 94½; eenige postjes gedaan.

Roebels. 64½ à 65.

Columbia. 18½ à 19; Pern. 14½ à 15.

Bours van 18 Mei.

De berigten uit Spanje zijn heden niet onbelangrijk; de gezamenlijke strijdkrachten der Christinos tegen de Carlisten op alle punten te willen aantasten, en ofschoon er niets beslissends is voorgevallen, hebben de Spaansche effecten eergisteren te Parijs en ook gisteren te Antwerpen eenen niet onbeduidenden vooruitgang gemaakt; onze huidige beurs heeft echter aan deze vooruitgaande beweging niet beantwoord en de Ardoins vielen van 24½ tot 24; de laatste allenghens tot 24, en bleven op deze hoogte; men spreekt van tijdingen van het oorlogstooneel, welke weder ongunstig voor de Christinos liden zouden, doch zijn dit alleen losse geruchten.

In onze binnenlandsche effecten bespeurde men geene meldenswaardige verandering; alleen oude aandelen handelmaatschappij op nieuw bijna 1½ pCt lager.

Blijvende prijzen ten 4½ uur.

Holland. 2½ pCt. 52½; 5 pCt. 99½; Kansbiljetten 23½; 24; 24½ gebleven; oud syndicaat 92½; nieuwe 74½ à 76; oude aandelen handelmaatschappij 176½ aanvankelijk en 177 gesloten.

Spanje. Ardoins 24½; Passive 6½ à 6; Fransche uitgestelde 7½; Coupons van November 48½ à 49; dito van Mei 32 à 33.

Mengelwerk.

Sluiting der Kamers.

«Claudite jam rivos, pueri; sat prata biberunt.»
Virg. Ecl. 3.

(Ingezonden.)

«Claudite jam rivos, pueri; id est, ite domum, frumini otio, caritate feras; festaque odoratis innectite tempora sertis; sat prata biberunt, sat nummos habemus in arca. — Ja maar, Excellentie, ons status quo? — «Eenmaal» (is het dit jaar niet, dan is het een volgend; is het niet deze, dan is het eene andere eeuw). «Eenmaal» (wanneer gij misschien reeds allen zult dood zijn en begraven). «Eenmaal» (wat kan het u toch schelen wanneer?) «Eenmaal» (kom, laat het maar voor het nageslacht over; het krijgt daarbij eene duchtige schuld). «Eenmaal» zullen ongetwijfeld alle vraagstukken, welke zich in het belang des lands ter regeling aanbieden, naar beginselen van recht en billijkheid worden opgelost, wanneer steeds onze handelingen zullen getuigen, dat wij billijkheid en recht waarden hoven alles (1). — Ziet gij, steeds; wanneer steeds; anders niet, zelfs niet eenmaal. Wanneer wij steeds de volle schuld van het Koninkrijk der Nederlanden betalen, steeds ons defensie-wezen op eenen buitengewonen voet houden, steeds in oorlogzuchtigen vrede of in vreedzamen oorlog verkeeren, dan zullen ongetwijfeld eenmaal — faute de combattants — alle vraagstukken worden opgelost.

En krijgen wij intusschen de nieuwe regterlijke organisatie, waarvoor dan toch f 300,000 op ons budget zijn uitgetrokken? De Nederlandsche wethoeken, waarmede men ons sinds 1815 paait, en die ons reeds zoo veel kosten? «U Edel Mogenden hebben gedurende deze zitting wederom een gedeelte van het gebouw onzer Nederlandsche wetgeving opgetrokken; — weldra (iets spoediger dan eenmaal) verheugen wij ons in het geheel bezit van regterlijke instellingen, waardig den tijd, waarin wij leven, en het volk, waartoe bij behooren» (2).

Ziet gij, het gebouw is nog maar voor een gedeelte opgetrokken; het zou zeer ongegrond zijn, het nu reeds te bewonen; de muren zijn nog vochtig; wellicht lekt het nog hier en daar; laat het ons eerst op ons gemak voltooien, behangen, plisteren, en zoo voorts, en zoo vervolgens. Sinds ruim twintig jaren, verheugt gij u toch reeds met de bloote hoop van er eens in te huizen, wacht nog wat. Honger is de beste saus, de schotel mogt anders wel eens tegenvallen. Geduld, geduld, eenmaal, weldra... Weet gij wat? laat ons de zaak schikken, ieder iets toegeven: het gebouw krijgt gij nog niet, maar daarentegen moogt gij de belastingen betalen, alsof gij er reeds in woont. Nu, wat zegt gij? zijn wij niet goed?...

Sic vos non vobis nidifloatis, aves.

Sic vos non vobis vellera fertis, oves.

Sic vos non vobis mellificatis, apes.

Sic vos non vobis fertis aratra, boves.

Niet zoo zeer de Belastingen, als derzelver Invorderaars, nemen de ingezetenen tegen het Gouvernement in.

Er worden klagen aangeheven over het bezwarende van sommige belastingen, die tot stijving der staatsinkomsten noodzakelijk moeten ingevorderd worden. Ja menigeen, die schat en lot, gelijk een regtgeaard staatsburger, wilig draagt, toont zich, niet zelden, onvergeet noegd op het bestuur, ter wille van eene van hen gevorderde bijdrage, die, op zichzelf beschouwd, en in evenredigheid tot het vermogen van den klager, gering is. Van waar dit vreemde verschijnsel in een and, waar de ingezetenen de duidelijkste proeven gaven, dat hun geene opoffering te zwaar valt, als het wel begrepen belang des vaderlands ze vordert? Ligt dit in den aard der belastingen zelve, of in de wijze der uitvoering?

Wij aarzelen geen oogenblik het laatste te beweren; niet, dat wij willen gehouden zijn voor onbepaald goed te keuren alle belastingstelsels, die in Nederland thans in werking zijn: dat zij verre. De wet tocht op de registratie, onder het bestuur van den geweldenaar MARO LEON, de liberaalste en royaalste die men zich kan voorstellen, heeft door de verscherpingen, die men er in gemaakt heeft, gevaard aan de ministeriële allegaanden, een belastingstelsel doen geboren worden, dat fiscaliteit tot hoofdbeginsel heeft. — De wet op het personeel, de dienstdoden en paarden, de huurwaarde, de schoorsteenen, enz., vereenigt ongerijf aan onbillijkheid. De wet op de suiker kost meer dan 40 opbrengt, en die op de granen brengt den landbouwer geen voordeel aan, en is aller verderfelijkt voor handel en scheepvaart. Doch het beginsel, waarvan die wetten uitgaan, daargelaten, bestaat er eene groote bron van misnoegdheid, die aan bijna alle belastingen gemeen is, — en dit is de wijze van dezelve te innen.

(1) De Minister van Binnenlandsche Zaken; (Zie Staats-Courant, 18 Mei)

(2) Ibid.

Wij willen hier niet spreken van de omslagtige wijze dier inning; van de reeks, zoo al niet noodlooze, dan toch dikwerf geheel overtoelinge formaliteiten, onder welke men dezelve als begraaft, en die het den belastingschuldige, dikwerf, zoo uiterst moeilijk maken, van dezelve niet onwillekeurig te overtreden; wij hebben ditmaal alleen het oog op de ambtenaren.

Zijn deze, wat zij behoorden te zijn? Dienaren van den staat, ten koste van het algemeen levende; die zich beijveren om den belastingschuldige omtrent de verplichting, welke voor hem uit de wet voortvloeijen, in te lichten; die hem behulpzaam zijn in de aangaven, welke hij doen moet; als hij dwaalt, hem terecht wijzen; met een woord — die er op uit zijn, de dikwerf harde, doch onvermijdelijke toepassing der wetten, zoo veel in hem is, te verzachten, en allerminst door hardheid of schampere bejegening te verzwaren? Gave God, dat zij het allen waren; er zouden minder klagende en morrende burgers in Nederland aanwezig zijn, die het toch inderdaad wél met Koning en Vaderland meenen.

Neen, een aantal ambtenaren is zulks niet. Er schijnt integendeel in velen een geest van hooghartigheid en norschheid gevaren te zijn, die den Nederlander oorspronkelijk vreemd is, doch die het noodzakelijk gevolg is van den fiscalen geest, welke bij alle belasting-administratiën voorzit; waar hij, die het meeste geld voor de schatkist bijeenschraapt, de verdienstelijkste ambtenaar heet en met gratificatiën wordt beloond, terwijl de opgemaakte proces-verbalen van bekeuringen op de conduitestaten als eertrofeën prijken, op de onkunde der burgers behaald, en die, gelijk de veldtogten en bekomen wonden bij militairen, tot bevordering en verhooging in rang geleiden.

Van den commies af tot den eersten ambtenaar in de meeste vakken toe, schijnt als 't ware norschheid jegens minderen, kruipende vriendelijkheid jegens hooger geplaatste personen als het hoofdvereischte van eenen finantieelen ambtenaar te worden beschouwd; en zoo wordt de geheele moreele strekking, die iedere belasting-wet behoort te hebben, aan de eigenbaatzuchtige bedoelingen der invorderaars opgeofferd.

Het is dikwerf hard, doch onvermijdelijk, dat een burger van iets belasting moet betalen, hetwelk hij zich noch uit weelde noch uit lust, maar uit bloote noodzakelijkheid moet afschaffen: maar is het nu staatkundig gehandeld, om den man, die den hem drukkenden last, dikwerf met groote moeite en opoffering, betaalt, deze betaling zoo lastig mogelijk te maken, door van hem formaliteiten te vorderen, die de wet niet voorschrijft, maar niet zelden aan het ongesloten brein van een wonderig bureaucrat, die niets beters te doen had, ontsproten zijn? Is het betamelijk, om door onvriendelijkheid zoodanigen belastingschuldige de betaling te verzwaren, en hem te behandelen alsof hij een bedelaar ware? Is het regtvaardig, hem en ieder, die met hem gelijk staat, te beschouwen als iemand, die er zich op toelegt om het land te bestelen? Is het met de welbegrepen belangen van den staat overeen te brengen, om het minste abus in de vormen als opzettelijk bedrog uit te krijten, en den in de maatschappij eervol bekenden burger met den sluiker van beroep gelijk te stellen?

Ziet, wij geven ditmaal slechts eenige wenken — wij halen geene voorbeelden aan, om niet personeel te worden of te verbitteren: wie dit leest, doe er zijn profijt mede, — er kon een tijd komen, dat wij eene doornen-lezing van daadzaken hielden, die Z. M. den Koning. DAT VOORBEELD VAN MINZAAMHEID VOOR ALLE AMBTENAREN, met onstandigheden bekend maakte, die Hoogstes zelfs afkeuring gewisselijk niet zouden ontgaan.

Gaarne erkennen wij, dat er ambtenaren zijn, die eene eervolle uitzondering ten deze maken; maar zij behoorden geene uitzonderingen te zijn; vooral niet bij eenen landaard, die anderen ten toonbeeld strekken kan in zucht tot orde, in gehoorzaamheid aan de wetten, in gehechtheid aan hunnen Koning. Niettemin is het opmerkenswaardig, dat juist daar, waar men zulke voorkomende, gedienslige, welwillende ambtenaren aantreft, die belastingen het geregeldst worden opgebracht, de wetsontduikingen het zeldzaamste zijn, en dat er de geest van ontevredenheid niet wordt aangetroffen, die gedurig al luidder klagten doet opstijgen, over het drukkende der belastingen in Nederland. Dat zulke ambtenaren door de hoofden hunner administratiën echter bijzonder worden voorgestaan of anderen ter navolging aangeprezen blijkt nergens; dat daarentegen ontvangers, die hunne belastingplichtigen voorthielpen, door controleurs, die daarbij geene rekening meenden te vinden, wel eens op eene minvoegzame wijze zijn gecontroleerd, wordt door deskundigen beweerd. Zeker zouden deze en dergelijke maatregelen weinig geschikt zijn, om vriendelijke ambtenaren te vormen.

Het pleeg, onder de Oostersche despoten, wel eens de gewoonte te zijn, dat de monarch verkleed zijn land rondging, om onbekend te onderzoeken of de ambtenaren hunnen plicht deden en de onderdanen zoodanig behandelden als zulks behoorde. Vorst en volk zijn ten onzent te naauw aan elkander verbonden; zijn beeld staat te zeer in ieders harte gegrift, om, hoe ook vermond, niet terstond te worden herkend, zoodat onze Koning niet doen kan, wat Keizers en Sultans te voren, met goed gevolg, deden; maar of het daarom geene heilzame maatregel zoude wezen, dat nu en dan, een onpartijdig staats-dienaar, zonder dat het doel van zijnen togt bekend was, in het geheim de provinciën doorreisde, waar hij volstrekt vreemd was, om alles naauwkeurig

gade te slaan, — laten wij gaarne door anderen beslissen. Zeker is het, dat zulks meer zoude uitwerken, dan de telkens herhaalde visites van verificateurs, onder- en hoofd-inspecteurs, die niets anders onderzoeken dan of de ambtenaar wel alles, tot den laatsten pennig toe, invordert en verantwoord; eene zekerheid die men gewis minder kostbaar en even goed konde verkrijgen; doch zoo naderen wij ongevoelig het sijstema der bezuinigingen, waarover veel gedeclameerd, maar nog luttel weinig ten uitvoer gebragt is: wij besparen dit teedere punt liefst tot een volgend artikel.

Het Huwelijk van den Hertog van Orleans.

Sedert eenen vrij geruimen tijd, heeft Koning LODEWIJK PHILIPS pogingen aangewend, om zich en de zijnen, zooveel eenigzins doenlijk, te bevestigen op den Franschen troon, waarop hij door degenen, die de Fransche natie vertegenwoordigden, geplaatst werd. Hij gebruikte krachtige middelen, om binnen 's lands rust te bekomen, en de bijstand, die de wet en de militaire magt hem daartoe konden verleenen, werd gebruikt, en met gelukkig gevolg, om de veelvuldige woelgeesten te beteugelen, en de partijschappen te bedwingen. Dit was evenwel niet genoeg; buiten 's lands moest men het ontzag, hetwelk de strijdkracht van Frankrijk inboezemde, weten te bewaren en te versterken, en toch dat ontzag dienstbaar te maken aan eene toenadering tusschen de Vorsten van het overige Europa, die, door de verdrijving der BOURBONS van den ouderen tak, op Frankrijk gebeten waren, en die, hoe gereed ook, in schijn, om den verdreven Vorst wederom in zijn gezag te herstellen, meer angstig waren voor de gevolgen eener in het geheim werkende propaganda, dan voor een' openbaren oorlog. Hieruit laat zich eenigermate verklaren die anders ongrijpelijke laanwheid, waarmede de Europesche Vorsten de omverwerving van hun zoo kunstig in 1815 opgetrokken staatkundig gebouwen aangestaard. De verbazing, dat een enkele rukwind omverwierp, wat zij, vooral na Junij 1815, voor onomstotelijk gedacht hadden, verbijsterde misschien wel hunne ziinnen; maar wat van al die wisselingen en loomheid oorzaak geweest zij, dit doet hier niets ter zake; het gevolg daarvan was: de gelegenheid aan het huis van Orleans gegeven, om zich op den troon te vestigen. Koning LODEWIJK PHILIPS trachtte zich met de meeste behendigheid te schikken naar allen; hij ondersteunde de Belgen, om eene voorhoede te hebben; maakte met Engeland gemeene zaak, en werkte de Spaansche en Portugeesche constitutionele regeringen in de hand. Voor Polen viel niets uit te rigten; maar zoodra had hij niet binnen 's lands de handen ruimer, of hij neigde zijne buitenlandsche staatkunde meer naar de denkwijze der vastelands-mogendheden, en liet de Engelsche alliantie meer los. Intusschen werd het tijd, meer blijken van vriendschap te geven en te nemen, en de reis der beide Koningszonen, naar Berlijn en Weenen, die zoo veel opziens baarde, was een stap nader tot verzoening. Reeds toen liepen er geruchten over een huwelijk van den hertog van Orleans, dan eens met de aartherogin THERESIA, dan weer met eene Napelsche Prinses; maar al die geruchten bleken weldra slechts sprookjes te zijn geweest, die de goede lieden hadden aangenomen, omdat men van gedachte was, dat de vermoedelijke erfgenaam van den Franschen troon behoorde gehuwd te zijn. Sommigen wilden zelfs wel weten, dat het jongelingsleven van den vorstzoon niet iedereen smaakte, en dat het tijd werd, dat het huwelijk hem meer bedaard maakte. Liep er toch niet een verhasl, hetwelk niet zeer vleijend voor hem was, wegens eene ontmoeting tusschen hem en den heer THIERS, toen deze den Koningszoon bij zijne pas gehuwde, en over zijn gedrag niet zeer tevredene gade aantrof? — Eindelijk kwam het huwelijk ter sprake met de nu verloofde Prinses, en, zoo als het bij alle aanknooping van huwelijken gaat, daar werd veel over beïld en veel over gereclameerd; dezen vijzelden het huwelijk hoog op; genen vonden het te min; anderen, weer, redekavelden over het verschil van godsdienst; enkelen zelfs hielden stout vol, dat de Paus nooit zijne toestemming zoude geven, al bewilligden al de gekroonde hoven van Europa; en daar is nu de Prinses HELENA van Meckelenburg de verloofde gemalin van den hertog van Orleans, en vermoedelijke toekomstige Koningin van Frankrijk. De menigvuldige en veelzijdige beschouwingen van het te sluiten huwelijk maakten het onzeker, hoe de geest der natie, voornamelijk van de vertegenwoordiging, was, omtrent de voorgenomene echtvereëning: het scheen wel, alsof de schroomvalligheid van sommige aanzienlijke lieden, om de plegtigheid van het huwen bij procuratie te verrigten, minder personeel en niet meer staatkundig was; maar het raadsel is nu ontknoot, en niet toegelakt; het huwen is zonder hindernis ontvonden, en eene aller-vleijendste en rondborstige verklaring heeft het gevoelen der natie omtrent dat huwelijk van den vermoedelijken erfgenaam van den Franschen troon bekend gemaakt. De bijna met eenparigheid van stemmen door de Kamer der Afgevaardigden gestemde vermeerdering van dotatie van het jaarlijksch inkomen van den hertog van Orleans, ter gelegenheid van zijn huwelijk; het bepalen door de Kamer zelve van het aanzienlijk bedrag dier jaarlijksche vermeerdering van inkomsten, en het verleenen van een millioen franken voor de onkosten van het huwelijk, — bewijzen, dat de natie het aangaan van een huwelijk goedkeurt, en haar zegel drukt op de keuze der vorstelijke bruid. — Deze door de belanghebbende en voornaamste Mogendheden van het vasteland goedgekeurde echtverbintenis, te gelijk door de Fransche natie bewilligd en zelfs verlangd, doet het vertrouwen meer en meer bevestigd worden, dat er vooreerst geene nieuwe stoornissen in het tegenwoordig staatsstelsel te wachten zijn, en dat de tijd met zijnen verzachtenden balsam de geslagen wonden zal heelen, zonder dat een algemene oorlog, een oorlog van beginselen, ons werelddeel in vlam zette. Die bestendiging schijnt meer en meer geloofd te worden; immers, als de faam geen tegenberigt heeft verbreid, dan zouden er door ons zoo uiterst voortig handelend kabinet aan het hof der Tuilerien boden gezonden zijn, den in schriftte uitgedrukten wensch van hetzelfde overbrengende, dat de zoo lang slepend gehouden zaken van Holland en België eindelijk weder mogten opgeyat en tot een gewenscht einde gebragt worden.

En wie verlangt niet, als hem echt Hollandsch bloed door hart en aderen stroomt, dat het belang van het Vaderland niet langer worde voorbijgezien, maar naar eisch van zaken en tot 's lands eer worde gestaan gedaan? V. T.

Het gemeente-wezen in Engeland.

(Vervolg van No. 56.)

Wij zagen hoe WILLEM de veroveraar, na al de oude Angel-Saksische vrijheden te hebben omvergeworpen, op hare puinen eene despoticke en willekeurige magt grondde. Zijne opvolgers echter voelden weldra de noodzakelijkheid om de uitoefening dier magt wat te verzachten ten aanzien der belangrijke steden en der groote zeehavens. Alzoo werden Londen en de havens der zuid-oostelijke kust, welke den Normandischen vorsten onmisbaar waren voor de verstandhouding met hunne staten op het vaste land, en de toerusting hunner vloot, reeds vroeg voorwerpen der koninklijke gunst. Alhoewel de groote meerderheid der inwoners, zelfs in die bevoorregte steden, van Angel-Saksisch bloed was, vond men er echter spoedig een vrij aanmerkelijk getal van vreemden oorsprong, (inzonderheid Normandischen en Francken), wier voorvaders zich tijdens de verovering in Engeland gevestigd en verschillende soorten van handel gedreven hadden. Het was natuurlijk, dat die personen door het gouvernement bijzonder begunstigd werden, te meer daar zij als middelaars tusschen de regering en het gros hunner medeburgers konden beschouwd worden. Deze twee omstandigheden te zamen genomen, bragten te weeg, dat er zich in de groote gemeente der hoofdstad eene Normandische partij zette, veel geringer in aantal dan de Engelsche, maar veel meer invloed hebbende. Dit geeft den sleutel tot eene menigte bijzonderheden van het gemeente-wezen van Londen, welke anders onverklaarbaar zouden zijn.

Naar mate dat het onderscheid van rassen verminderde, door de vermenging des bloeds en de vorming der Engelsche taal, werkten andere omstandigheden mede, om eene scherpere scheidingslijn tusschen de verschillende klassen der burgers te trekken. De vermeerdering des persoonlijken rijkdoms, vrucht van de grootere veiligheid, welke men begon te genieten, en de ontwikkeling der bronnen van handel des lands, waren de vermogendste oorzaken dier strekking. Reeds in het laatst der regering van HENDRIK III zag men te Londen de *aldermen* en zij, die zich de doorzigtigste mannen der stad noemden, eene poging aanwenden om eenen *mayor* tegen den zin van het volk te benoemen; doch dit laatste behield de bovenhand in een algemeen *folk-mote*, te *St. Paul's cross* gehouden.

Onder de regeringen der drie eerste EDUARD's, schijnt het, dat de verkiezing van den eersten magistraat geschiedde door de *aldermen* en een zeker aantal burgers uit elke wijk (*ward*) gekozen. Volgens zijne oorspronkelijke inrigting, was het ligchaam der *aldermen* niets anders dan een raad, den *mayor* toegevoegd, om hem in het oefenen der gerechtigheid en andere verrichtingen behulpzaam te wezen. Zij werden jaarlijks door de burgers der onderscheidene wijken verkoren, en de *mayor* kon van hun gevoelen in beroep komen bij eene algemeene vergadering der gemeente. Maar reeds vroeg deed het groote aantal der burgerij en de uitgestrektheid der zaken, die zij te behandelen had, haar de noodzakelijkheid gevoelen van een blijvend *committé*, uit haar midden genomen, hetwelk door den *mayor* en de *aldermen* kon worden geraadpleegd, en hetwelk de magt, die aan de algemeene vergadering toekwam, mogt uitoefenen, in het maken der plaatselijke wetten, en het besturen der gemeente-zaken. Dit ligchaam, te gelijker tijd wetgevend en administratief, werd elk jaar in eene algemeene vergadering der burgers verkoren, en was rechtstreeks verantwoordelijk aan zijne lastgevers. Het aantal der leden, uit welke het bestond, en de bijzonderheden zijner samenstelling verschilden in onderscheidene tijden; maar in het zevende jaar der regering van RICHARD II (1383), werd de gemeente-raad ingerigt op den voet, waarop hij zich thans bevindt, bij een besluit, in eene buitengewoon talrijke algemeene vergadering der burgerij genomen. In dit besluit wordt gezegd, dat in zoo talrijke verzamelingen, de aangelegenheden dikwijls meer met geschreeuw dan met rede afgedaan worden. Bij gelegenheid van hunne verkiezing voor het volgende jaar, den dag van *St. GREGORIUS*, kregen de *aldermen* last, om, met veertien dagen tusschenruimte, hunne wijken op te roepen, en haar te bevelen, na goede overweging vier harer geschikste personen te kiezen, ten einde deel uit te maken van den gemeente-raad, zorg dragende, dat er zich in den raad niet meer dan acht leden van het zelfde gild bevonden. Op deze wijze werd alle administratieve magt, die te voren bij de algemeene vergaderingen der burgers berustte, overgedragen aan het wetgevend ligchaam, zamengesteld uit den *mayor*, de *aldermen* en de leden van den gemeente-raad, allen onderhevig aan eene jaarlijksche verkiezing; en het oude hof der *hustings* kwam in onbruik.

Zoodanig was de oorsprong der hedendaagsche samenstelling van de stedelijke overheden van Londen; en verscheidene stukken, ons ter hand gekomen, bewijzen, dat ongeveer dezelfde toedragt in de andere steden plaats had.

Toen de geheele burgerij in gilden verdeeld was, vormden deze aomtjds den grondslag van het stedelijk bestuur; en was de verkiezing der magistraten en der leden van den raad hun toevertrouwd. In de meeste der burgen verving de grondslag der gilden geheel die van het regt der belasting (*scot and lot*) en in die wisselingen, die allengs aan de gilden hunne voormalige stelling ontnamen, werd die geheelijke vervanging eene steeds toenemende bron van onregtmatige uitstulpingen. Van de andere zijde stelden de rijkste en aanzienlijkste burgers, die gewoonlijk verkozen werden ter vervulling de voornaamste plaatsen in de stedelijke raden, dikwijls alles in het werk, om zich in hun ambt te houden, zonder jaarlijksche herkiezing, en met aanmatiging in tegendeel van meer magt dan hun ingeruimd was. Deze aanmatigingen ontmoetten doorgaans sterken tegenstand bij het gros der bur-

gers, en gaven zelfs aanleiding tot bloedige twisten. Maar eindelijk zond de gemeente voorwendelen genoeg tot aanmoediging der partijen die strekten, om, binnen de stad, onafhankelijke lichamen te vormen. Van de andere zijde bezigde de kroon, wier belang vorderde, dat zij eenen grooten invloed kon oefenen op de samenstelling van het huis der gemeenten, alle mogelijke middelen, om, door middel van de *Sheriffs* de magt der stedelijke lichamen in de steden op te wegen. (Het vervolg hierna.)

Waterhoogte te Arnhem.

Den 18 Mei. 3 El 6 Palm 5 Duim; gewassen 0 Duim; gevallen 15 D.
Den 19 Mei. 3 El 4 Palm 5 Duim; gewassen 0 Duim; gevallen 20 D.

Getrouwd:

ALEXr. ANDRE, van Rotterdam,
laatstelijk Wedr. van R. J. MARX,
en
M. C. MARX.

ARNHEM,
den 18den Mei
1837.

Eenige kennisgeving.

+ § + De Notaris KOLFSCHOTEN, te Arnhem,
+ + zal, op Dingsdag den 23sten Mei 1827, en volgende da-
+ gen, ten huize van den Heer BARON VAN H U
GENPOTH, in den Koningstraat aldaar, erfhuuswijze vere-
koopen:

Allerhande wel geconditioneerde MEUBILAIRE GOE-
DEREN, als SPIEGELS, KRISTALLEN
KROONEN, CHIFONNIERES, eene prachtige
PIANO-FORTE, LEDIKANTEN, TAPIJ-
TEN en VLOERKLEEDEN, KOPER en
TIN, en eene BRAAD-MACHINE; voorts differente
moderne RIJTUIGEN, waaronder een zoo goed als nieuw
DROSKE; PAARDENTUIGEN, eene KIN-
DER-KALES met EZEL en TUIG, een EZEL-
KARRETJE, en eindelijk eene aanzienlijke hoeveelheid groot
en kleinere ORANJE-BOOMEN, OLEANDERS,
LAURUSSTINUSSEN, en andere BLOEMGE-
WASSEN.

De Rijtuigen zullen den 23sten 's nademid-
dags om 1 uur worden geveild. — De goeder-
ren zijn den 22sten van 10 tot 3 uren voor
een ieder te zien.

§ + + Op Maandag den 29sten dezer maand, des voormiddags
+ + ten 9 ure, zal te Wageningen, in het Pastorie-huis der
+ § Roomsch-Katholieke Gemeente, ten verzoeke van den
WelEerw. Heer Pastor CREMER, ten overstaan van de
Notarissen D. BEEK en Mr. H. B. VAN D A A
L E N, aan de meestbiedenden verkocht worden, een nette en
goed geconserveerde INBOEDEL, bestaande in welgevulde
BEDDEN met toebehooren, BEDLINNEN, TA-
FELAKENS en SERVETTEN, LEDIKAN-
TEN met behangels, diverse gladhouten MEUBELN,
PENDULES, VLOERKLEEDEN en K A R
PETTEN, KAGCHELS, eene MANGEL, POR-
CELEIN, GLAS, AARDENWERK, KEU-
KEN- en TUIN-GEREEDSCHAP, BLOE-
M E N, enz.

+ + + Ten overstaan van den te Doetinchen residerenden Notar
+ + ris TERMAAT, zal, onder anderen, op Maan-
+ dag den 29sten Mei 1837, ten huize van den kastelein
HONDERS binnen voormelde stad, des voormiddags ten 10
ure, worden ingezet, en 14 dagen daarna, op voormelden tijd en
plaats, worden verkocht:

Een HUIS, staande in de Grutstraat der gemelde stad, voora-
zien van vier behangene BENEDEN-KAMERS, eene BO-
VEN-KAMER, KEUKEN, K E L D E R en een
TUINTJE achter het Huis; zijnde van Maandag den 22sten tot
en met Zaterdag den 27sten, des voormiddags van 10 tot 12, en des
nadmiddags van 2 tot 4 ure, te bezien.

+ § + In het Koffiehuis het Zwijnshoofd, te Zutphen, zal, op
+ + Donderdag den 25sten Mei 1837, 's namiddags te 2 uren,
+ § bij inzetting, en op den 8sten Junij daaraan volgende, bij
finale toewijzing geveild worden; het HUIS en ERF te Zut-
phen, in de Lange Hofstraat, V. 875, laatst bewoond geweest door
wijlen Mejuvrouw J. VERBEEK, hebbende drie Behangen
Beneden-Kamers en vier Boven-Kamers, met ruime Zolder en Provie-
sie-Kamers.

+ § + B. DE V O S, geëxamineerd en geëdmitteerd Onder-
§ wijzer in de Nederduitsche, Fransche, Engelsche en
+ Hoogduitsche talen, Aardrykskunde, Geschiedenis enz.
voorheen in die betrekking werkzaam aan de Kostschool te Elst, en
thans aan een onlangs te Arnhem (Pastoorsteeg) nieuw opgericht Insti-
tuit beroepen, wenschte de hem overige uren aan het geven van pri-
vaat onderwijs te wijden.

+ § + A R N H E M. — De ondergeteekende berigt het geëerde
+ § publiek, dat hij alhier te spreken of te ontbieden is, in
+ § het Logement het Zwijnshoofd, tot den 28sten dezer met
een uitmuntend assortiment van fijn geslepen G L A Z E N, zoo
wel in B R I L L E N, gemonteerd in Goud, Zilver, Schildpad
en fijn Staal, als wat verder tot dit vak behoort.

MAGNUS MORIS.